

John Green

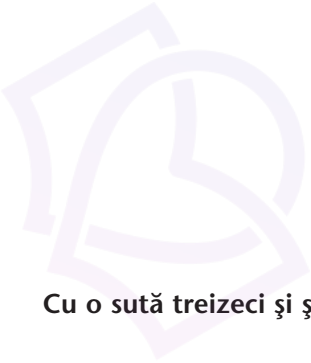
Căutând-o pe Alaska

Traducere din engleză și note de
Shauki Al-Gareeb

3
TREI

Înainte

BOOKZONE

Cu o sută treizeci și șase de zile înainte

Cu o săptămână înainte să-mi fi părăsit familia și Florida și restul vieții mele insignifiante pentru a merge la o școală cu internat din Alabama, mama a insistat să-mi organizeze o petrecere de rămas-bun. Să spun că am avut mici așteptări ar însemna să subestimez în mod dramatic acest lucru. Cu toate că am fost mai mult sau mai puțin forțat să-mi invit toți „prietanii de la școală”, mai exact, adunătura patetică de aspiranți la actorie și tocilari cu care stăteam de nevoie la cantina imensă a școlii mele publice, știam că nu aveam să vină. Și totuși, mama a insistat, pradă iluziei că în toți acești ani îmi ținusem ascunsă de ea popularitatea. A gătit un munte de sos de anghinare. A decorat camera de zi în ghirlande verzi și galbene, culorile noii mele școli. A cumpărat vreo douăzeci de sticle de șampanie cu confetti, pe care le-a pus de jur împrejurul măsuței de cafea.

Și când acea ultimă zi de vineri a sosit, când bagajele mele erau aproape gata, la ora 16:56, mama s-a așezat alături de mine și de tata pe canapeaua din camera de zi, așteptând cu răbdare sosirea Cavaleriei care să-mi ureze „Rămas-Bun, Miles”. Respectiva cavalerie era formată din fix doi oameni: Marie Lawson, o blondă minionă cu

ochelari dreptunghiulari, și Will, iubitul ei plinuț (ca s-o spunem frumos).

— Salut, Miles, a spus Marie când s-a așezat.

— Salut, am spus eu.

— Cum a fost vacanța de vară? m-a întrebat Will.

— A fost OK. A ta?

— OK. Am organizat *Jesus Christ Superstar*¹. Eu am ajutat cu scaunele, iar Marie cu luminile, a spus Will.

— Mișto.

Am dat din cap aprobator, și cu asta s-au cam epuizat subiectele noastre de discuție. Aș fi putut pune o întrebare legată de *Jesus Christ Superstar*, atâta doar că 1. nu știam ce anume era, 2. nu voiam să aflu și 3. nu prea mă pricepeam la șuete. În schimb, mama putea sta la șuetă ore întregi, așa că a prelungit situația jenantă punându-le întrebări legate de programul de repetiții, despre cum a decurs spectacolul și dacă a fost sau nu un succes răsunător.

— Presupun c-a fost, a spus Marie. Presupun c-au venit o mulțime de oameni.

Marie era tipul de persoană care presupunea mult.

— Ei bine, a spus Will într-un sfârșit, am trecut ca să ne luăm rămas-bun. Trebuie s-o duc pe Marie acasă până la șase. Distracție plăcută la internat, Miles!

— Mersi, am răspuns eu ușurat.

Singurul lucru mai rău decât o petrecere la care nu vine nimeni e o petrecere la care vin doi oameni extrem de neinteresanți.

Au plecat, așa că eu m-am așezat cu părinții mei și am privit în gol spre ecranul negru al televizorului,

¹ Operă rock compusă de Tim Rice (versuri) și Andrew Lloyd Webber (muzică). A debutat pe Broadway în 1971.

dorindu-mi să-l deschid, cu toate că știam că n-ar fi trebuit. Îmi simțeam uitându-se la mine, așteptând să izbucnesc în lacrimi sau ceva de genul, ca și când n-aș fi știut în tot acest timp că lucrurile aveau să decurgă exact așa. Dar *știusem*. Le simțeam compătimirea în timp ce mâncau chipsurile cu sos de anghinare pregătite pentru prietenii mei imaginari, însă ei aveau mai multă nevoie de compătimire decât mine: eu nu eram dezamăgit. Așteptările mele fuseseră împlinite.

— Miles, de-asta vrei să pleci? m-a întrebat mama.

Am cugetat preț de o clipă, având grijă să n-o privesc în ochi.

— Ăăă, nu, am spus.

— Ei bine, atunci, de ce? m-a întrebat ea.

Nu era pentru prima dată când îmi adresa întrebarea. Mama nu acceptase cu prea mare bucurie plecarea mea la internat, iar acest lucru nu era un secret pentru nimeni.

— Din cauza mea? m-a întrebat tata.

Și el fusese la Culver Creek, aceeași școală cu internat spre care mă îndreptam eu, la fel ca ambii lui frați și toți copiii lor. Cred că îi plăcea gândul ca eu să-i calc pe urme. Unchii mei îmi spusese povești despre cât de faimos fusese tata în campus pentru că lua note mari la toate cursurile, fiind totodată și sufletul distracției. Asta părea a fi o viață mult mai bună decât cea pe care o aveam în Florida. Dar nu, nu era din cauza tatei. Nu chiar.

— Stați puțin, le-am spus.

M-am dus în biroul tatei și am găsit exemplarul lui cu biografia lui François Rabelais. Îmi plăcea să citesc biografiile scriitorilor, chiar dacă (așa cum era cazul lui Monsieur Rabelais) nu le citisem vreodată operele. Am răsfoit ultimele pagini și am găsit citatul evidențiat („SĂ

NU FOLOSEȘTI NICIODATĂ UN MARKER PE CĂRȚILE MELE”, îmi spusese tata de o mie de ori. Dar cum poți altfel să găsești ceea ce cauți?).

— Așadar, tipul ăsta, am spus, stând în pragul ușii de la camera de zi. François Rabelais. A fost poet. Iar ultimele lui cuvinte au fost „Plec în căutarea unui Mare Necunoscut”. De asta plec eu. Să nu trebuiască să aștept până mor ca să încep să caut Marele Necunoscut.

Asta i-a făcut să tacă. Eram pe urmele unui Mare Necunoscut, iar ei știau la fel de bine ca și mine că nu aveam să-l găsesc cu oameni de teapa lui Will și Marie. M-am așezat înapoi pe canapea, între mama și tata, iar tata și-a pus o mână pe după umărul meu, și am stat așa pe canapea, tăcuți, împreună, vreme îndelungată, până ce a părut în regulă să deschid televizorul, iar apoi am mâncat sos de anghinare la cină și ne-am uitat la History Channel și, comparativ cu alte petreceri de rămas-bun, în mod sigur se putea și mai rău.

Cu o sută douăzeci și opt de zile înainte

Evident, și în Florida aerul era dogoritor și umed. Suficient de cald încât hainele ți se lipeau de piele precum o bandă adezivă și broboanele de sudoare îți curgeau de pe frunte în ochi. Însă arșița era doar afară, iar eu ieșeam afară numai cât să merg dintr-un loc cu aer condiționat în altul.

Asta nu m-a pregătit pentru acel tip de căldură pe care oamenii îl găsesc la douăzeci și cinci de kilometri la sud de Birmingham, Alabama, la Culver Creek Preparatory

School. Părinții mei au parcat SUV-ul pe peluza care se afla la câțiva metri de dormitorul meu, Camera 43. Dar de fiecare dată când făceam acei câțiva pași de la mașină și înapoi ca să descarc ceea ce acum păreau a fi mult prea multe lucruri, soarele mă ardea cumplit, trecând prin stratul de haine și ajungând pe pielea mea cu o cruzime nebună ce mă făcea să mă tem cu adevărat de flăcările iadului.

Cu ajutorul mamei și al tatei, descărcatul a durat doar câteva minute, însă în dormitorul meu, fără aer condiționat, deși se afla, slavă Domnului, la umbră, era doar un pic mai răcoare față de căldura de afară. Camera m-a surprins: îmi imaginasem că va avea un covor moale, pereți cu lambriuri de lemn, mobilier în stil victorian. Exceptând singurul lucru luxos — baia privată —, mă alesesem cu o cutie. Având pereți de beton îmbrăcați în straturi groase de var alb și o podea cu linoleum în carouri verzi și albe, locul semăna mai mult cu un spital decât cu dormitorul pe care mi-l închipuisem. Un pat supraetajat din lemn neșlefuit, cu saltele din vinilin, era lipit de fereastra din spatele camerei. Birourile, dulapurile și rafturile de cărți erau toate prinse în pereți, astfel încât să nu-ți poți redecora încăperea. *Și nu aveam aer condiționat.*

M-am așezat pe patul de jos în timp ce mama a deschis geamantanul, a înșfăcat câteva dintre biografiile pe care tata fusese de acord să mi le dea și le-a pus pe rafturile pentru cărți.

— Mamă, pot și eu să despachetez, i-am spus.

Tata s-a ridicat în picioare, gata să plece.

— Măcar lasă-mă să-ți fac patul, mi-a zis mama.

— Zău, pot și eu să fac asta. E în regulă.

Nu poți pur și simplu să prelungești la nesfârșit lucrurile astea. La un moment dat îți scoți plasturele și te doare, dar apoi totul s-a terminat și tu răsuflă ușurat.

— Doamne, o să ne fie dor de tine, a spus mama deodată, pășind peste harababura de valize pentru a ajunge la pat.

M-am ridicat și am îmbrățișat-o. Tata a venit lângă noi și am format un soi de cuib. Era prea cald, iar noi eram prea transpirați pentru ca îmbrățișarea să dureze exagerat de mult. Știam că ar fi trebuit să plâng, însă trăisem cu părinții mei vreme de șaisprezece ani, iar o despărțire de probă se lăsase prea mult așteptată.

— Nu vă faceți griji, am spus eu zâmbind. O să-nvăț să vorbesc ca p-aici pân Sud.

Mama a râs.

— Să nu faci prostii, a spus tata.

— Bine.

— Fără droguri, alcool și țigări.

Ca fost elev la Culver Creek, el făcuse aceste lucruri despre care eu doar auzisem: petrecerile secrete, alergările în pielea goală prin fânețe (întotdeauna se plângea de faptul că pe vremea lui erau numai băieți), drogurile, băuturile și țigările. Îi luase ceva timp să se lase de fumat, însă zilele lui de tip dur erau de mult apuse.

— Te iubim, au spus ei la unison.

Chestia trebuia să fie spusă, însă cuvintele au făcut toată treaba îngrozitor de stânjenitoare, ca și când ți-ai vedea bunicii sărutându-se.

— Și eu vă iubesc. Am să vă sun în fiecare duminică.

Camerele noastre nu aveau linii telefonice, însă părinții mei ceruseră să fiu cazat într-un dormitor apropiat de unul dintre cele cinci telefoane cu plată de la Culver Creek.

M-au îmbrățișat din nou — mama, apoi tata — și s-a terminat. M-am dus la fereastră și i-am urmărit ieșind din campus pe drumul șerpuitor. Probabil că ar fi trebuit să simt o tristețe siropoasă, sentimentală. Însă voiam doar să mă răcoresc, așa că am pus mâna pe unul dintre scaunele de la birou și m-am așezat în fața ușii, la umbra cornișei proeminente, așteptând o boare de vânt care n-avea să vină nicicum. Atmosfera de afară era la fel de încremenită și de înăbușitoare ca înăuntru. Am studiat noul meu domiciliu: șase clădiri cu un etaj, fiecare având câte șaisprezece dormitoare, erau așezate în formă de hexagon în jurul unui cerc mare de iarbă. Arăta precum un motel vechi supradimensionat. Am sperat vag că cineva avea să vină să vorbească cu mine. Mi-am imaginat conversația:

— Salut. E primul tău an aici?

— Da. Da. Sunt din Florida.

— Mișto. Deci ești obișnuit cu căldura.

— N-aș fi obișnuit cu căldura asta nici dacă aș fi din Hades, aș glumi eu.

Aș face o primă impresie bună. *O, e amuzant. Tipul ăla, Miles, e mortal.*

Desigur, asta nu s-a întâmplat. Lucrurile nu se petreceau niciodată așa cum mi le imaginam eu.

Plictisit, am intrat înapoi în cameră, mi-am scos tricoul, m-am așezat pe salteaua încălzită a patului de jos și am închis ochii. Nu cunoscusem o a doua naștere, cu botezul și plânsul și toate cele, dar nu putea fi cu mult mai plăcut decât să te naști din nou undeva unde n-aveai trecut. M-am gândit la oamenii despre care citisem — John F. Kennedy, James Joyce, Humphrey Bogart — care meraseră la școli cu internat și la aventurile lor — de pildă,

Kennedy adora farsele. M-am gândit la Marele Necunoscut și la lucrurile care s-ar putea întâmpla și la oamenii pe care i-aș putea întâlni și la colegul de cameră pe care l-aș putea avea (în urmă cu câteva săptămâni promisem o scrisoare în care mi se spusese numele lui, Chip Martin, dar nimic mai mult). Oricine ar fi fost acest Chip Martin, speram din toată inima că avea să vină cu un arsenal de ventilatoare puternice, deoarece eu nu venisem la pachet cu niciunul și deja îmi simțeam transpirația curgând pe salteaua de vinilin, ceea ce m-a dezgustat atât de mult încât mi-am alungat gândurile și m-am urnit din pat pentru a găsi un prosop cu care să șterg sudoarea. Și apoi mi-am zis în sinea mea: *Ei bine, până la aventuri, mai întâi despachetatul.*

Am reușit să lipesc o hartă a lumii pe perete și să-mi mut cele mai multe haine în sertare, înainte să observ că aerul înăbușitor și umed făcea până și pereții să asude, moment în care am hotărât că nu era momentul prielnic pentru a munci. Era vremea să fac un duș extrem de rece.

Mica baie avea o oglindă imensă, de sus până jos, după ușa, așa că n-am putut să nu mă văd gol-pușcă în oglindă atunci când m-am aplecat să pornesc dușul. Forma mea costelivă mă surprindea întotdeauna: brațele mele subțiri nu se îngroșau deloc de la încheietură la umăr, pieptul meu ducea lipsă de orice fel de grăsime sau mușchi și, simțindu-mă stânjenit, m-am întrebat dacă nu puteam să fac ceva în legătură cu acea oglindă. Am dat la o parte perdeaua albă de la duș și am intrat în cadă.

Din nefericire, dușul părea să fi fost proiectat pentru persoane înalte de un metru, așa încât apa rece ca gheața m-a lovit în cutia toracică — cu toată forța unui robinet care picura. Pentru a-mi uda fața plină de sudoare, a trebuit să-mi depărtez picioarele și să mă las foarte tare

pe vine. În mod sigur, John F. Kennedy (care, conform biografiei lui, avusese un metru optzeci, exact înălțimea mea) nu trebuise să stea pe vine la școala *lui* cu internat. Nu, asta era o altă găscă în altă traistă și, în timp ce dușul picurător îmi umezea lent trupul, m-am întrebat dacă aveam să găesc aici un Mare Necunoscut sau dacă făcusem o greșeală majoră.

Când am terminat, mi-am înfășurat un prosop în jurul taliei și am deschis ușa. Un tip mic de statură, muscular, cu o coamă de păr șaten, tocmai vâra pe ușa de la cameră o uriașă geantă de mână kaki. Avea un metru cincizeci, dar era bine clădit, precum o machetă a lui Adonis, iar odată cu el a intrat și mirosul stătut de fum de țigară. *Minunat*, mi-am zis în sinea mea. *Fac cunoștință cu el dezbrăcat*. A tras geanta de mână în cameră, a închis ușa și a venit spre mine.

— Eu sunt Chip Martin, a spus el pe o voce groasă ca de DJ.

Înainte să-i pot răspunde, a adăugat:

— Aș da mâna cu tine, dar cred c-ar trebui să ții bine prosopul ăla până iei ceva pe tine.

Am râs și am dat din cap spre el (ăsta e un gest mișto, nu? datul din cap?) și am spus:

— Eu sunt Miles Halter. Mă bucur să te cunosc.

— Miles, ca în „de mers până să adorm“?

— Poftim?

— E o poezie de Robert Frost.² N-ai citit-o niciodată?

Am clătinat din cap că nu.

² Joc de cuvinte. Poezia lui Robert Frost, „Stopping by Woods on a Snowy Evening“ („Oprindu-mă în pădure într-o seară înzăpezită“), se termină cu versul „And miles to go before I sleep“, care s-ar traduce prin „Și mult de mers până să adorm“.

— Atunci, consideră-te norocos, a zâmbit el.

Am înșfăcat niște chiloți curați, un șort albastru Adidas și un tricou alb, am murmurat că mă întorc într-un minut și am intrat înapoi în baie. Se dusesse naibii planul de a face o primă impresie bună.

— Unde-s părinții tăi? l-am întrebat din baie.

— Părinții mei? Taică-meu e în California acum. Ori șade pe canapeaua lui La-Z-Boy, ori își conduce camioneta. În orice caz, sigur bea ceva. Iar mama probabil că tocmai iese din campus.

— Ah, am spus, acum îmbrăcat, dar nefiind sigur cum să răspund unor asemenea informații personale.

Bănuiesc că, dacă nu voiam să știu, n-ar fi trebuit să întreb. Chip a scos câteva piese de lenjerie și le-a aruncat pe patul de sus.

— Eu prefer paturile de sus. Sper că nu te deranjează.

— Ăăă, nu. Mi-e indiferent.

— Văd c-ai decorat locul, a spus el, arătând către hartă. Îmi place.

Și apoi a început să numească țările. Recita monoton, ca și când mai făcuse asta de câteva mii de ori.

Afganistan.

Albania.

Algeria.

Andorra.

Și tot așa. A enumerat toate țările cu A înainte să-și ridice ochii și să observe privirea mea uimită.

— Aș putea continua, dar probabil că asta te-ar plictisi. E ceva ce-am învățat peste vară. Doamne, nici nu-ți poți imagina cât de plictisitoare e vara în New Hope, Alabama. E ca și cum ai privi cum cresc boabele de soia. Apropo, tu de unde ești?

— Din Florida, am spus.
— N-am fost niciodată.
— E foarte tare, faza cu țările.
— Da, toată lumea are un talent. Eu pot memora lucruri. Tu știi să...?

— Ăăă, eu știu ultimele cuvinte ale multor oameni.
Știam că era un viciu nevinovat să învăț ultimele cuvinte. Alți oameni aveau o pasiune pentru ciocolată; eu aveam declarațiile persoanelor pe moarte.

— Cum ar fi?

— Îmi plac ultimele cuvinte ale lui Henrik Ibsen. A fost dramaturg.

Știam multe lucruri despre Ibsen, dar nu-i citisem nicio piesă de teatru. Nu-mi plăcea să citesc teatru. Îmi plăcea să citesc biografii.

— Da, știu cine-a fost, a zis Chip.

— Aha, ei bine, era bolnav de ceva vreme, iar asistenta i-a spus: „În dimineața asta se pare că vă simțiți mai bine“, iar Ibsen s-a uitat la ea și i-a spus: „Ba dimpotrivă“, și apoi a murit.

Chip a râs.

— Morbid. Dar îmi place.

Mi-a spus că era în clasa a unsprezecea la Culver Creek. Începuse în clasa a noua aici, iar acum era ca mine, în clasa a unsprezecea. Un puști cu bursă, a spus el. Promise una integrală. Auzise că era cea mai bună școală din Alabama, așa că a scris în eseu de admitere că voia să meargă la o școală unde putea citi cărți lungi. Problema, spusese el în eseu, era că tatăl său îl lovea mereu cu cărțile acasă, așa că, pentru propria lui siguranță, Chip avea numai cărți scurte în ediții broșate. Părinții lui au divorțat când el era în clasa a zecea. Îi plăcea la

Creek³, așa cum numea el școala, dar „trebuie să fii precaut aici, atât cu elevii, cât și cu profesorii. Iar eu urăsc să fiu precaut“. A zâmbit superior. Și mie îmi dispăcea să fiu precaut — sau, cel puțin, asta voiam.

Mi-a spus asta în timp ce scotocea prin geanta lui de mână, aruncând nepăsător haine în sertare. Chip nu credea că era necesar să ai un sertar pentru șosete sau unul pentru tricouri. El credea că toate sertarele erau create la fel și le umplea cu orice îi pica în mână. Mama ar fi murit dacă-l vedea.

Imediat ce a terminat cu „despachetatul“, Chip m-a lovit puternic în umăr, spunând:

— Sper că ești mai puternic decât pari.

Apoi a plecat din cameră, lăsând ușa larg deschisă în urma lui. La câteva secunde după, văzând că nu făcusem nicio mișcare, și-a băgat înapoi capul pe ușă.

— Ei bine, haide, Miles De Mers Halter. Avem chestii de făcut.

Ne-am oprit în sala TV, care, conform spuselor lui Chip, avea singurul televizor cu cablu din campus. Pe durata verii servea pe post de depozit. Plină până în tavan cu canapele, frigidere și covoare rulate, în sala TV era un du-te-vino constant, de puști care încercau să-și găsească sau să-și depoziteze lucrurile. Chip s-a salutat cu câțiva oameni, dar nu m-a prezentat nimă-nui. În timp ce își croia drum prin labirintul plin de canapele, eu am rămas în picioare aproape de intrare, străduindu-mă să nu blochez perechile de colegi de camere care își manevrau mobilierul prin ușa principală îngustă.

³ În traducere „Pârâul“.

Lui Chip i-a luat zece minute să-și găsească lucrurile și a mai durat încă o oră să facem patru ture înainte și înapoi de-a lungul dormitoarelor, între sala TV și Camera 43. Când am terminat, îmi doream să mă strecur în minifrigiderul lui Chip și să dorm vreme de o mie de ani, însă Chip părea a fi imun la oboseală și insolație. M-am așezat pe canapeaua lui.

— Am găsit-o pe un trotuar din cartierul meu acum câțiva ani, a spus el în timp ce instala consola mea de PlayStation 2 pe raftul lui de încălțăminte. Știu că pielea are câteva crăpături, dar hai să fim serioși. E o canapea a naibii de mișto.

Pielea avea mult mai multe crăpături — era aproximativ 30% piele ecologică azurie și 70% burete — dar, oricum, mie mi se părea extrem de bună.

— OK, a spus el. Aproape c-am terminat.

S-a dus spre biroul lui și a scos o rolă de bandă adezivă dintr-un sertar.

— Mai avem nevoie doar de geamantanul tău.

M-am ridicat, am scos geamantanul de sub pat și Chip l-a pus între canapea și PlayStation 2, după care a început să rupă bucățele de bandă adezivă. Le-a lipit pe geamantan, astfel încât să scrie MĂSUȚĂ DE CAFEĂ.

— Gata, a spus el.

S-a așezat și și-a ridicat picioarele pe, ăăă, măsuța de cafea.

— Am terminat.

M-am așezat lângă el, iar el s-a uitat la mine și a spus brusc:

— Ascultă. N-am să fiu cel care te introduce în viața socială de la Culver Creek.

— Ăăă, bine, am spus, dar am auzit cuvintele blo-cându-mi-se în gât.